

Oton Župančič:

Podoba.

O, da mi je priti do svoje podobe!
Da bi jo zagledal jasno pred seboj!

Mračna je znotraj v meni mračnem,
vsega prešinja me, vsega prebada,
razprezajoča se v svojo rast ...
In navznoter jo tipljem,
z vsem bitjem, slepec, tipaje,
in rastem ž njeno rastjó,
ž njo vred tavaje,
kam, sam ne vem ...

O, da mi je priti do svoje podobe!
Da bi jo zagledal pred seboj!

Glej: Ali ni človek kakor drevo,
ki bi raslo iz svojega sémena,
iz svoje srede na štiri strani ...
pa ga bije vihar
in mu veje kodrá in krivenči,
da izgreši svoje štiri smeri
in ne more do svoje podobe? ...

O, da mi je priti do svoje podobe!
Da bi jo zagledal pred seboj!

Je: Kdor je šel od konca s smerjó,
kdor sméri ostál je do kraja zvest,
in ves se pognál je v samo rast:
tak, kadar nazadnje razpnè roké,
kot mož, ki se pretegne v dan,
merèč tkanino večnih sanj,
pokaže nam svojo podobo: križ ...

O, da nam je priti do svoje podobe,
i meni i tebi, narod moj!

Prehajim steno -

